

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Om Bruneborg-Slaget og et Riim i den Anledning Kæmpevisen om Bruneborg-Slaget Efter-Klangen

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Om Bruneborg-Slaget og et Riim i den Anledning Kæmpevisen om Bruneborg-Slaget Efter-Klangen", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1817_306_5-intro-shoot-idm83.pdf (tilgået 19. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Hvad er Bruneborg-slaget?

Slaget ved Bruneborg – eller ved Brunanburh, som er det angelsaksiske navn, og som bruges i dag – er betegnelsen for en historisk begivenhed og et angelsaksisk digt herom. Digtet findes i fire versioner i forskellige manuskripter til *Den angelsaksiske krønike*, alle fra 900- og 1000-tallet (Creed 2011, s. 295 f.). Der har også eksisteret en femte version, men den gik tabt ved branden i London i 1731. Digtet er kort, kun op til 73 verslinjer, afhængigt af forlæg.

Det står fast, at der i sensommeren eller efteråret 937 fandt et meget omfattende og afgørende slag sted i England. Digtet beretter om en storstilet national triumf for den engelske kong Athelstan og hans bror Edmund, der sejrede over deres modstandere, som bestod af en alliance af norrøne krigere og skotske gælere med Olaf Guthfrithson (i digtet kaldet Anlaf), Konstantin 2. mac Áeda af Skotland og Eógan eller Owain ap Dyfnwal, konge af Strathclyde i spidsen. Athelstans overraskende sejr kan vanskeligt undervurderes. Historikeren Michael Livingston hævder, at her tog det engelske rige sin egentlige begyndelse, og at det formodentlig var det mest betydningsfulde slag på de britiske øer (Livingston 2011, s. 22 f.). Tilsvarende mener historikeren Alfred P. Smyth, at det er det vigtigste enkeltstående slag i England før slaget ved Hastings i 1066 (Smyth 1979, s. 62).

Digtets kendsgerninger er bekræftet af andre kilder. I den oldislandske *Egil Skallagrimssons saga* optræder slaget med andre stednavne, og Anlaf, ikke Konstantin, som konge af Skotland. Den er interessant, fordi synsvinklen heri er islændingenes, ikke englændernes, selv om Egil kæmpede på Athelstans side i slaget. Sagaen rummer bl.a. en meget detaljeret beskrivelse af landskabet, hvor slaget foregik (se også Kelly 2011, s. 305-314).

* En lang række latinske kilder skildrer eller omtaler slaget (Livingston (red.) 2011, tekst nr. 6-8, 11-14, 16-18, 20-22, 24, 26-27, 29-31, 33, 39, 41-43, 45-46, 48-51). Hertil kommer kilder på andre sprog, fx walisisk og anglonormannisk.

Mere problematisk er det at stedfæste, hvor slaget udkæmpedes. Flere lokaliteter har været foreslået. Det står under alle omstændigheder fast, at kampen fandt sted i det nordvestlige England. Et sted på Wirral-halvøen lige nord for Wales er for moderne forskning det bedste bud, der både tager hensyn til historie, lingvistik, logistik og folkemindevidenskab (Livingston 2011, s. 19). Også ældre kilder foreslår, at bynavnet Bromborough (på Wirral-halvøen) kan være en omskrivning af Brunanburh, som betyder Brunas borg (Livingston 2011, s. 19; Cavill 2011, s. 332). På Grundtvigs tid kan det have været udgiveren Edmund Gibsons opfattelse, der var den mest fremherskende. I sin udgave af *The Anglosaxon Chronicle* placerer han Brunanburh ved den skotske grænse nord for Northumbria i England (Gibson 1692, indklæbet kort).